

Budapest, 1886. október 25. – Budapest, 1966. április 4.

Munkás családban született. Hat elemiit végzett, majd bronzműves munkás lett. 1904-ben kapcsolódott be a munkásmozgalomba. Mint a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Szakszervezetének tagja, egyik szervezője volt az 1905-ös budapesti általános vasas sztrájknak. A sztrájk befejezése után Németországba menekült, ahol 1906-ban belépett a szociáldemokrata párt hamburgi szervezetébe. 1911-1914 között ismét Budapesten dolgozott. Az 1912-es Vöröskereszt egyik szervezője. 1914-ben az I. világháborúban katona volt, már 1914-ben az orosz fronton hadifogságba esett. 1918-ban belépett az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Pártba, különböző vezető beosztásban tevékenykedett. 1921-ben illegális pártmunkára, Magyarországra küldték, 1922 februárjában letartóztatták. Fogolycserével Moszkvába került, ahol pártmunkát végzett (beválasztották a KMP Központi Bizottságába, a Kommunista Internacionálé VI. kongresszusán küldött volt), és a termelőmunkában vett részt. 1928-ban ismét Magyarországra küldték illegális pártmunkára, 1929. júniusban letartóztatták, tizenegy év fegyházra ítélték, 1940. februárban szabadult. Visszament a Szovjetunióba, különböző gyárakban és gépállomásokon dolgozott. 1943-tól a magyar hadifoglyoknak politikai tanfolyamokat szervezett, 1945-től előadó volt a moszkvai antifasiszta iskolán. 1947–1949-ben, a SZU-ban megjelenő magyar lap, az Igaz Szó szerkesztője. 1949-ben tért haza, és a Tartós békéért, népi demokráciáért! című hetilap magyar kiadásának főszerkesztője. Beválasztották az MDP Központi Vezetőségébe, 1954. szeptembertől 1957. márciusig a párt nemzetközi kapcsolatok osztályának vezetőjeként tevékenykedett. Betegsége egy időre nyugdíjba kényszerítette. Felgyógyulása után 1960. februárjában az MSZMP Párttörténeti Intézet igazgatója lett, tisztségéből 1961. októberben végleg nyugdíjba ment.